

De Rechtbank van Eerste Aanleg te **DENDERMONDE dertiende kamer**, rechtdoende in strafzaken, heeft in haar openbare terechtzitting van 6 februari 2006 het hiernavolgend **VONNIS** gewezen:

Not. nr. DE 66.74.877/00/

Griffie nr

IN DE ZAAK VAN HET OPENBAAR MINISTERIE TEGEN:

1. _____, handelaar, geboren te _____ op _____, van Nederlandse nationaliteit, wonende te _____
2. _____, met ondernemingsnummer _____, oprichting 9.6.1984, met maatschappelijke zetel te _____

Verdacht van :

Te

door het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering te hebben meegewerkt, of door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend dat het wanbedrijf niet had kunnen worden gepleegd, of door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden of het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgelokt, als dader of mededader in de zin van artikel 66 van het strafwetboek

- bij inbreuk op de artikelen 42 § 1-1°, 66 eerste, tweede, derde en laatste lid en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (feiten vanaf 25 maart 1997 tot en met 30 april 2000)

door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet en voormeld decreet, namelijk door zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen gebouwd te hebben, een grond gebruik te hebben voor het plaatsen van een of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd)

- feiten vanaf 1 mei 2000 strafbaar gesteld bij inbreuk op de artikelen 2, 99 § 1-1°

146 al. 1-1°, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening de bij artikel 99 § 1,1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen hetzij zonder voorafgaande vergunning hetzij in strijd met de vergunning hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning hetzij in geval van schorsing van de vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden,

door zonder stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken die geen betrekking hebben op de stabiliteit.

De strafsanctie voor het instandhouden van inbreuken, bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° van artikel 146 van voormeld decreet, geldt niet voorzover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik niet gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden.

In casu:

A. de eerste op niet nader te bepalen data, in de periode van 1 januari 1998 tot en met 31 december 1998 (stuk 12):

het oprichten van een carport van 8 meter op 7 meter;

B. de eerste vanaf niet nader te bepalen datum, in de periode van 1 januari 1998 tot en met 31 december 1998 (plaatsen constructie) tot de datum van het bevel tot dagvaarding (1 juni 2005) en de tweede vanaf 2 juli 1999, namelijk de inwerkingtreding van de wet tot invoering van de strafrechtelijke aansprakelijkheid tot de datum van het bevel tot dagvaarding (1 juni 2005):

de sub B omschreven wederrechtelijke opgetrokken constructie in stand gehouden te hebben;

gelegen in ruimtelijk kwetsbaar gebied, meer bepaald natuurgebied volgens het gewestplan van 7 november 1978 (stuk 27 en 47).

Met de omstandigheid voor de tenlasteleggingen A en B dat de eerste een persoon is die wegens zijn beroep of activiteit, in casu aannemer, onroerende goederen koopt, verkavelt, te koop of te huur zet, verkoopt, of in huur heeft, bouwt of vaste of verplaatsbare inrichtingen opstelt of die bij die verrichtingen als tussenpersoon optreedt in de zin van artikel 64 3de lid van de bovenvermelde wet van 29 maart 1962 en artikel 66 3de lid van het bovenvermelde decreet, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (feiten tot en met 30 april 2000).

Met de omstandigheid voor de eerste en de tweede dat de tenlasteleggingen A en B gepleegd werden door instrumenterende ambtenaren, vastgoedmakelaars en andere personen die in de uitoefening van hun beroep of activiteit onroerende goederen verkopen, verkavelen, te koop, te huur zetten, verkopen of verhuren, bouwen of vaste of verplaatsbare inrichtingen ontwerpen en/of opstellen of personen die bij die verrichtingen als tussen personen optreden bij de uitoefening van hun beroep in de zin van art. 146 laatste lid van het decreet van 18 mei 1999 (feiten vanaf 1 mei 2000).

Met de omstandigheid voor de eerste dat de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A en B de opeenvolgende en voortgezette uitvoering zijn van een zelfde misdadig opzet zodat de verjaring van de strafvordering slechts een aanvang

neemt op de datum van het laatst gepleegde feit, namelijk de dag der dagvaarding.

De kadastrale omschrijving van het onroerend goed dat het voorwerp van het misdrijf is, zijnde:

ligging:

aard en oppervlakte: bos, 1 ha 15 a 28 ca

wijk en nummer van het kadaster:

en de eigenaars ervan geïdentificeerd zijnde als:

die de eigendomstitel hebben verkregen krachtens de akte van aankoop verleden op 16/09/1988 geregistreerd op 19/09/1988.

De rechtbank nam kennis van:

- het tussenvonnis dd. 3 oktober 2005 van deze rechtbank en kamer;
- de beschikking dd. 24 oktober 2005 waarbij de zaak op vraag van de verdediging werd uitgesteld naar de terechtzitting dd. 28 november 2005;
- de processen-verbaal en de overige stukken van de rechtspleging.

De rechtbank aanhoorde op de openbare terechtzitting d.d. 28 november 2005:

- het **openbaar ministerie**, waargenomen door sub-
stituut-procureur des Konings, in zijn middelen en eis;
- de **eerste beklagde** in zijn middelen van verdediging,
voorgedragen door zijn raadsman mr. advocaat te
die hem vertegenwoordigde;
- de **tweede beklagde** in haar middelen van verdediging
voorgedragen door haar lasthebber ad hoc mr. advocaat te
die haar vertegenwoordigde.

1. Beknopt overzicht van de feitelijke elementen zoals deze blijken uit het strafdossier

1.1

Op 22 november 2000 werd proces-verbaal opgesteld ten laste van de tweede beklagde wegens bouwinbreuken te die als volgt werden beschreven (stuk 2, strafdossier): *“Op 22 november 1993 werd er een bouwvergunning verleend aan voor het bijbouwen van burelen aan een bestaande villa. Tijdens het bouwen werd er in de zijgevel links een dakraam geplaatst dat niet op het bouwplan getekend is. Tevens werd in de periode 1996-1997 een bestemmingswijziging doorgevoerd, n.m.l. van burelen naar woon-gelegenheid. Binnenin de woning is de oppervlakte en indeling niet gewijzigd, doch van een bureel is een eetkamer gemaakt en van het ander bureel een woonkamer. Tevens werd er een soort carport opgericht van ongeveer 7 x 8 meter. Het geheel staat op houten palen en is voorzien van een golfplaten dakbedekking. Voor*

al deze feiten werden er geen vergunningen aangevraagd.”.

1.2

De woning ligt volgens het gewestplan (koninklijk besluit van 7 november 1978) in een woonpark. De carport lag in natuurgebied (stuk 26-27, strafdossier).

1.3

De bestemmingswijziging van het bestaand verbouwd gebouw werd gereguleerd bij beslissing dd. 13 mei 2002 van het college van burgemeester en schepenen (CBS) van . De regularisatie van de carport werd met dezelfde beslissing geweigerd, wijzend op de strijdigheid met de bestemmingsvoorschriften van het gewestplan.

1.4

Bij brief dd. 6 januari 2004 stelde het CBS van een herstelvordering in voor de carport, strekkende tot het herstel in de oorspronkelijke staat door:

- verwijderen van de carport, vervaardigd uit houten palen en golfplaten, inclusief de fundering waarop deze carport geplaatst werd;
- afvoeren van alle afbraakmaterialen.

Een dwangsom van 250,00 euro werd gevorderd per dag vertraging in geval van niet-uitvoering van het vonnis binnen de gestelde termijn.

Bij brief d.d. 1 juli 2005, sloot de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur (GSI) zich bij de herstelvordering van het CBS aan en maakte deze tot de hare. De GSI vroeg gemachtigd te worden om het vonnis ambtshalve uit te voeren en vorderde tevens een dwangsom (cf. kافت 'bijkomend stuk na dagvaarding', strafdossier).

1.5

De eerste beklagde verklaarde op 17 maart 2004 (stuk 56, strafdossier) dat de carport tegen einde juli 2004 zou worden afgebroken. Eind augustus 2004 en op 4 oktober 2004 werd vastgesteld dat de constructie nog niet was afgebroken (stuk 70, strafdossier).

2. Gegrondheid van de strafvordering

2.1 Tenlastelegging A

Het bewijs van het feit voorwerp van de tenlastelegging A blijkt afdoende uit de gegevens van het strafdossier en werd door de beklagde ook nooit betwist.

2.2 Tenlastelegging B

Bij arrest nr. van 19 januari 2005 van het arbitragehof werd als volgt beslist:

“1. vernietigt in artikel 146, derde lid, van het decreet van het Vlaams Gewest van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, zoals toegevoegd bij artikel 7 van het decreet van het Vlaamse Gewest van 4 juni 2003, de woorden “voorzover ze geen onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaken voor de omwonenden of voorzover ze geen ernstige inbreuk vormen op de stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg (...)”.

Deze vernietiging heeft tot gevolg dat thans *de strafsanctie niet meer geldt* voor de instandhouding van stedenbouw misdrijven, voor zover het voorwerp van het misdrijf niet in een *ruimtelijk kwetsbaar gebied* gelegen is, gezien het derde lid van artikel 146 DORO thans luidt: *“De strafsanctie voor het instandhouden van inbreuken, bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7°, geldt niet voorzover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik niet gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden.”.*

Het staat echter vast dat de inbreuk werd gepleegd in ruimtelijk kwetsbaar gebied, namelijk *natuurgebied*, dat vermeld is in de opsomming van artikel 146, laatste lid DORO. De instandhouding blijft aldus strafbaar.

De feiten voorwerp van de tenlastelegging B dienen zowel aan de eerste beklagde als aan de tweede beklagde (vanaf 2 juli 1999) te worden toegerekend. Deze feiten werden duidelijk gepleegd voor rekening van de tweede beklagde. De feiten werden duidelijk wetens en willens gepleegd, zodat er van de decumul op grond van artikel 5, tweede lid van het Strafwetboek geenszins sprake kan zijn.

2.3 Verzwarende omstandigheid

De verzwarende omstandigheid van artikel 146 DORO zoals voorzien in de aanhangig makende dagvaarding, dient wel degelijk voor de beide beklagden behouden te blijven. Het staat vast dat de tweede beklagde een rechtspersoon is die onroerend goed koopt, verkoopt, verhuurt enz, zoals duidelijk blijkt uit het doel van de vennootschap dat vermeld is in de statuten. Als gedelegeerd bestuurder van de tweede beklagde geldt deze verzwarende omstandigheid ook voor de eerste beklagde. De doelgroep van de verzwarende omstandigheid van de professioneel is immers zeer ruim en geldt ook onder meer voor de bestuurders van vennootschappen met het doel als voorzien voor de tweede beklagde. De wetgever heeft een duidelijke keuze gemaakt voor het aanzienlijk zwaarder bestraffen van elke professioneel die onroerende goederen (ver)koopt, (ver)huurt, bouwt enz.. De voorziene minimumstraffen bij toepassing van de strafverzwaring zijn een gevangenisstraf van 15 dagen en/of een geldboete van 2.000,00 euro. Ook voor de rechtspersoon, de tweede beklagde, wordt de minimumgeldboete aldus 2.000,00 euro.

3. Straftoemeting

3.1.

De feiten die voorwerp zijn van de tenlasteleggingen A en B zijn voor de eerste beklagde de uitvoering van één ongeoorloofd besluit, gezien zij zodanig in verband staan dat zij als één voortgezette handeling moeten worden beschouwd en zij dus maar één misdrijf uitmaken. Overeenkomstig artikel 65, eerste lid van het

Strafwetboek dient derhalve voor die misdrijven slechts één straf te worden uitgesproken.

3.2.

De straftoemeting moet worden bepaald gelet op de aard en de objectieve ernst van de bewezen verklaarde feiten, de begeleidende omstandigheden en de persoonlijkheid van de eerste beklaagde zoals die blijkt uit het strafrechtelijk verleden, de gezinstoestand en de arbeidssituatie voor zover bekend. Voor de tweede beklaagde dient rekening te worden gehouden met het strafregister en het doel van de vennootschap.

3.3.

De door de beklaagden gepleegde strafrechtelijke feiten zijn objectief ernstig. De beklaagden moeten de normen die de overheid heeft uitgewerkt ter realisatie van het beleid inzake stedenbouw en ruimtelijke ordening respecteren. De rechtbank wijst er op dat de beklaagden hun individueel belang niet boven het algemeen belang – dat is gebaat met een goede ruimtelijke ordening – mogen laten prevaleren. Bij de beklaagden klemt dit des te meer, nu de drijfveer ook economisch was, wat tot uiting komt in de voorziene verzwarende omstandigheid (artikel 146, laatste lid DORO). In beginsel is enige gestrengheid in de bestraffing dan ook vereist. Er dient echter ook rekening te worden gehouden met het herstel dat uiteindelijk vrijwillig werd uitgevoerd, zoals bleek tijdens de terechtzitting van 28 november 2005.

3.4.

De *tweede beklaagde* is een vennootschap die onder meer tot doel heeft het verwerven, inrichten en herstellen en tot waarde brengen, beheren, verhuren... van gebouwde en ongebouwde onroerende goederen. Zij werd opgericht op 9 juni 1984 en beschikt over een blanco strafregister.

De *eerste beklaagde* is thans jaar. Hij beschikt over een eerder gunstig strafrechtelijk verleden, wat nog enige mildheid toelaat. Volgens het inlichtingenbulletin is hij handelaar.

3.5.

De straftoemeting moet niet alleen de vergeldingbehoefte dienen maar ook de speciale en generale preventie. De op te leggen straf moet van aard zijn de beklaagden ervan te weerhouden zich in de toekomst nog aan dergelijke feiten schuldig te maken en hen aansporen respect te betonen voor de regels die de samenleving op ruimtelijk vlak beogen te ordenen.

3.6.

Het komt de rechtbank passend en rechtmatig voor aan de beklaagden voor de bewezen geachte feiten omschreven onder de diverse tenlasteleggingen de in het beschikkend gedeelte van dit vonnis bepaalde geldboeten op te leggen.

3.7

De eerste beklagde werd nog niet veroordeeld tot een criminele straf of tot een correctionele gevangenisstraf van meer dan twaalf maanden en er mag worden gehoopt dat hij zich niet meer aan dergelijke feiten zal schuldig maken. De tweede beklagde beschikt over een blanco strafregister. Er kan dan ook uitstel van tenuitvoerlegging worden verleend voor een gedeelte van de opgelegde geldboete, zoals in het beschikkend gedeelte van dit vonnis nader bepaald.

3.8

Krachtens art. 146 DORO kunnen de feiten in hoofde van de natuurlijke personen bestraft worden met een gevangenisstraf van 8 dagen tot 5 jaren en/of een geldboete van 26,00 tot 400.000,00 euro.

In hoofde van de vennootschappen geldt art. 7bis Sw., ingevoegd bij wet van 4 mei 1999 tot invoering van de strafrechtelijke verantwoordelijkheid van rechtspersonen dat een reeks straffen heeft ingesteld die op een rechtspersoon kunnen worden toegepast.

Bij het opleggen van een geldboete dient rekening te worden gehouden met de specifieke berekeningswijze voor het bepalen van het minimum en maximum van de geldboete van toepassing op de rechtspersoon.

Art. 41bis Sw. bepaalt dat wanneer de wet op het feit een vrijheidsstraf en/of geldboete stelt, de geldboete toegepast op de rechtspersoon een geldboete zal zijn van minimum 500,00 euro vermenigvuldigd met het getal van de maanden van de minimumvrijheidsstraf, doch niet lager dan de minimumgeldboete gesteld op het feit. De maximumgeldboete zal zijn 2.000,00 euro vermenigvuldigd met het getal van de maanden van de maximumvrijheidsstraf, doch niet lager dan het dubbele van de maximumgeldboete gesteld op het feit.

De geldboete in casu van toepassing in hoofde van de rechtspersonen bedraagt dan minimum 133,33 euro (nl. 500,00 x 8/30; een maand gevangenisstraf duurt ingevolge artikel 25 van het Strafwetboek 30 dagen) en maximum 800.000,00 euro.

Ingevolge de voorziene verzwarende omstandigheid (cf. punt 4 hiervoor) wordt de minimumgeldboete echter 2.000,00 euro. De maximumgeldboete blijft 800.000,00 euro.

4. De herstellvordering

Uit de behandeling op de terechtzitting van 28 november 2005 en de door de verdediging overgelegde stukken, is gebleken dat intussen volledig en vrijwillig herstel werd uitgevoerd. Ook de vloer van de vroegere carport werd verwijderd. De herstellvordering van het CBS van _____ en van de GSI zijn aldus zonder voorwerp geworden.

Gezien de hiervoor en hierna vermelde artikelen:

Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, art. 11, 12, 14, 21 tot en met 23, 31 tot en met 37, 40 en 41 ;
 Wetboek van strafvordering, art. 3 V.T., 161, 162, 179, 182, 184, 185, 189, 190, 190ter, 194 en 195;
 Strafwetboek, art. 2, 5, 38, 40, 44, 65, eerste lid, 66;
 Decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, art. 2, 99, § 1-1°, 146 al. 1-1° en laatste lid, 147, 149, 204;
 Koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende tarief in strafzaken, art. 91, zoals gewijzigd door het koninklijk besluit van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie ;
 Verordening (EG) nr. 974/98 Raad van 3 mei 1998 over de invoering van de euro, art. 1, 2, 3 en 14 ;
 Verordening (EG) nr. 1103/97 Raad van 17 juni 1997 over enkele bepalingen betreffende de invoering van de euro, art. 1, 4 en 5 ;
 Verordening (EG) nr. 2866/98 Raad van 31 december 1998 over de omrekeningskoersen tussen de euro en de munteenheden van de lidstaten ;
 Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de grondwet, art. 2, 3, 4 en 6 ;
 Wet van 30 oktober 1998 betreffende de euro, art. 3 tot 6 ;
 Koninklijk besluit van 30 oktober 1998 tot vaststelling van de datum van inwerking van de bepalingen van de wet van 30 oktober 1998;

OM DEZE REDENEN, DE RECHTBANK

RECHTDOENDE OP TEGENSPRAAK

VERKLAART de eerste beklagde schuldig aan de feiten voorwerp
 van de tenlasteleggingen A en B;

VERKLAART de tweede beklagde schuldig aan de feiten voorwerp van de tenlastelegging B en dit vanaf 2 juli 1999 tot de datum van dagvaarding, namelijk 1 juni 2005;

TOEPASSING makend van artikel 65, eerste lid van het Strafwetboek;

VEROORDEELT de eerste beklagde beklagde voor de feiten voorwerp
 van de tenlasteleggingen A en B samen tot een **geldboete van 2.000,00 euro**, vermeerderd met 45 deciem, gebracht op 11.000,00 euro;

VEROORDEELT de tweede beklagde voor de feiten voorwerp van de tenlastelegging B (vanaf 2 juli 1999) tot een **geldboete van 2.000,00 euro**, vermeerderd met 45 deciem, gebracht op 11.000,00 euro;

GELAST voor elk van deze beklagden en gewoon
uitstel van tenuitvoerlegging voor een termijn van drie jaren voor een gedeelte **groot 1.300,00 euro** van de opgelegde 2.000,00 euro;

ZEGT dat bij niet betaling binnen de door de wet bepaalde termijn de lastens de beklaagde uitgesproken geldboete van 2.000 euro kan worden vervangen door een gevangenisstraf van 90 dagen en bepaalt de vervangende gevangenisstraf voor het gedeelte met uitstel op 58 dagen.

ZEGT voor recht dat overeenkomstig artikel 14 § 1 van de wet van 29 juni 1964, het uitstel van rechtswege wordt herroepen ingeval gedurende de proeftijd een nieuw misdrijf is gepleegd, dat veroordeling tot een criminele straf of hoofdgevangenisstraf van meer dan zes maanden zonder uitstel ten gevolge heeft gehad.

SPREEKT in hoofde van de beklaagden en de verplichting uit om ELK EENMAAL een bedrag van 25,00 euro, met 45 deciemmen verhoogd, 137,50 euro bedragende, te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het Fonds tot hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden.

LEGT aan de beklaagden en ELK een vergoeding op van 25,00 euro zoals bedoeld door artikel 91 koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende tarief in strafzaken.

VEROORDEELT de beklaagden en hoofdelijk tot de aan de zijde van het openbaar ministerie gevallen kosten begroot op 186,17 euro.

STELT vast dat de herstellvordering van het college van burgemeester en schepenen van en van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur zonder voorwerp zijn geworden;

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van
ZES FEBRUARI TWEEDUIZEND EN ZES

Aanwezig :

alleensprekend rechter in strafzaken.
substituut-procureur des Konings.
griffier.